

"ปริญญาตรีหมิ่นหา"ฝ่าวิกฤติ!เด็กจบใหม่...ไม่ผ่านโปร!?

นำเสนอเมื่อ : 28 ก.ค. 2554

จากนโยบายของพรรคแกนนำจัดตั้งรัฐบาลที่จะเพิ่มค่าแรงให้กับผู้ที่จบปริญญาเป็นหมิ่นหาต่อเดือน ถูกวิจารณ์ทั้งในแดนดีและแดนลบ ซึ่งถ้ามองอีกด้านของนักศึกษาปริญญาตรีที่จบใหม่ 5 ปียอนหลังพบว่ายังไม่มีความพร้อมเฉพาะทางในงานที่ตนเองกำลังทำอยู่นัก เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความสั่นคลอนของการศึกษาและสังคมที่จะพัฒนาประเทศมิใช่น้อย

สาธินี โมกชะเวส กรรมการผู้จัดการ บริษัท จัดหางาน จ๊อบส์ดีบี (ประเทศไทย) จำกัด มองว่า เมื่อรัฐออกกฎหมายให้จ้างเด็กจบใหม่ระดับปริญญาตรีที่หมิ่นหา ผลที่ตามมาทำให้บริษัทจะทำการคัดเลือกคนด้วยบททดสอบซึ่งยากมากขึ้น เพื่อให้คุ้มกับค่าจ้างที่สูง เนื่องจากนายจ้างไม่สามารถว่าจ้างได้ต่ำกว่านี้ ขณะเดียวกันคุณภาพของเด็กจบใหม่ที่ตอบโจทย์จริง ๆ ยังคงค่อนข้างหายาก ด้วยเหตุนี้จึงมีแนวโน้มว่าจะมีบัณฑิต จบใหม่ไม่ผ่านช่วงทดลองงานมากขึ้น

หากมองตลาดงานในห้าปีหลังการจ้างงานชะลอตัวด้วยปัจจัยทางการเมือง ทำให้คนที่ยังไม่ได้ออกงานในแต่ละปีสะสมจำนวนมาก ส่วนพวกที่ได้ออกงานนายจ้างไม่ได้จ้างเป็นพนักงานประจำ แต่จะเป็นพนักงานชั่วคราวเสียส่วนใหญ่ ซึ่งยังโชคดีว่าที่ผ่านม้อัตราการปลดพนักงานไม่มากนักเพราะหลายบริษัททำงานแบบประคองตัว

ปัญหาบัณฑิตจบใหม่ที่เข้าสู่ตลาดแรงงานเป็นผลมาจากคุณภาพการศึกษายังไม่ตรงกับวิชาชีพมากนัก ขณะเดียวกันวินัยและทัศนคติการทำงานของคนรุ่นใหม่ยังไม่ทุ่มเทเท่าที่ควร เห็นได้จากหลายคนนัดสัมภาษณ์งานแต่วันจริงกลับไม่มา มีมากขึ้น จึงถือเป็นอีกความวิตกกังวลของนายจ้าง บริษัทใหญ่หลายแห่งแก้ปัญหาโดยทำโครงการความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในเด็กปี 3 ถึงปี 4 เพื่อคัดเลือกคนที่มีแนวคิดเหมาะสมกับองค์กรและนำมาฝึกงานระหว่างเรียนพอจบจึงเขารับทำงานทันที

ส่วนใหญ่คณะที่เรียนมาแล้วตกงานจะสอนแบบกว้างไม่ลงลึกเฉพาะหรือตลาดงานมีพื้นที่ให้คนเหล่านี้น้อยได้แก่ 1. คณะสังคมศาสตร์ 2. ศิลปศาสตร์ 3. ครุศาสตร์ 4. อักษรศาสตร์ 5. นิเทศศาสตร์

ตอนนี้เป็นวิกฤติในตลาดแรงงานสำหรับคนจบใหม่ที่มีคุณภาพ หากเทียบกับเมื่อหลายทศวรรษที่แล้วการแข่งขันด้านธุรกิจไม่รุนแรงเหมือนตอนนี้ระบบการศึกษาที่กับธุรกิจไม่ต่างกันมากนัก แต่พอมาตอนนี้ระบบธุรกิจไปไกลมากแต่ระบบการศึกษาที่บ่มเพาะเด็กยังไม่พัฒนาตั้งแต่การรับน้องหรืออาจารย์ยังไม่ค่อยมองให้เด็กได้เรียนงานจริงมากนัก ซึ่งเมื่อออกไปทำงานการเผชิญกับแรงกดดันต่าง ๆ เป็นเรื่องจำเป็นอย่างมาก

มีเด็กหลายคนมากที่จบแล้วไม่รู้ว่าจะทำอะไร และตนเองจะเรียนมาเพื่ออะไร หลายครั้งครูแนะแนวในโรงเรียนเองยังไม่มีความรู้ที่อัปเดตมากนัก ขณะที่กลุ่มอาชีพะยังขาดแคลนบุคลากรอย่างมากแต่ติดตรงที่ทัศนคติของสังคม ซึ่งถามมองให้ตีหากไทยต้องการเป็นผู้นำด้านสเปซ ต้องมีการสอนในระดับวิชาชีพตั้งแต่ต้นน้ำของธุรกิจยังปลายน้ำเพื่อให้รู้หลักการผลิตอย่างชัดเจน ขณะเดียวกันต้องมีการสร้างทัศนคติที่ดีในวิชาชีพเฉพาะทาง อย่างการเป็นเชฟสามารถสร้างรายได้มากมาย แต่หลายคนมองว่าอาชีพนี้เป็นแค่กูกทำอาหาร

“การเรียนสายอาชีพในหลายประเทศอย่างเยอรมนี ญี่ปุ่น ฝึกให้เด็กมีประสบการณ์ทำงานจริงตั้งแต่อายุแค่ 17 ปี ตรงข้ามกับเด็กไทยที่เริ่มให้เรียนรู้งานจริงตอนอายุ 20- 22 ปี ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นอุปสรรคอย่างมากในการพัฒนาเนื่องจากการเรียนสายอาชีพสิ่งที่สำคัญคือประสบการณ์ทำงานจริงในการแก้ปัญหาในโรงงาน”

ด้วยความที่สังคมไทยเป็นเมืองเกษตรกรรมควรมีการสร้างวิทยาลัยด้านการเกษตรในแต่ละจังหวัดทั่วประเทศ เพราะจะเป็นการสร้างนักวิชาการท้องถิ่นเฉพาะทาง เนื่องจากที่ผ่านมามีการเรียนในประเทศเน้นสอนในเนื้อหาเดียวกัน แต่ลืมสนใจความเป็นท้องถิ่น ซึ่งถ้ามีสถาบันที่สอนด้านการเกษตรมากขึ้นจะช่วยพัฒนาวิชาชีพการเกษตรในแต่ละท้องถิ่นไปในตัว

ด้านผู้ที่เรียนปริญญาโทไม่ควรเรียนต่อทันทีเมื่อจบปริญญาตรี แต่ควรทำงานไปก่อนสัก 2-3 ปี เพื่อให้มีประสบการณ์จริงและลองดูตัวเองว่าสิ่งที่ตนเรียนมาเมื่อทำงานจริงตรงกับความต้องการของตนหรือไม่ หรือถ้าหากไม่ชอบการเรียนต่อควรมองหางานที่รองรับตำแหน่งที่ต้องการทำงานมากที่สุด ลองเปรียบเทียบง่าย ๆ ว่าองค์กรไหนที่เราต้องการทำงานด้วยและดูว่าตำแหน่งนั้นต้องการผู้จบด้านสาขาใด แต่ไม่ควรเลือกเรียนสาขาที่กว้างมากเกินไป

ในการสมัครงานนายจ้างไม่ได้คำนึงว่าผู้สมัครจบปริญญาตรีหรือโท แต่ถ้าใครมีประสบการณ์และทำงานใหญ่ของใครได้อย่างจริงจัง วุฒิทางการเรียนไม่สำคัญ ซึ่งหลายองค์กรต้องการให้ผู้ที่จบไปเป็นผู้บริหารเรียนโทเพื่อให้ผลการศึกษามากกว่าไม่น่าเกลียดนักมากกว่าจะจริงจังกับการใช้สมัครงาน

การแก้ปัญหาการศึกษาจบใหม่ให้มีศักยภาพในการทำงานไม่สามารถแก้ได้ถ้าให้ข้าราชการเป็นผู้ดำเนินการ เนื่องจากที่ผ่านมารัฐไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับธุรกิจซึ่งทำให้การเปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษาไม่ได้รับการแก้ไขให้เป็นไปตามแนวทางการแข่งขันทางธุรกิจ ซึ่งการแก้ไขที่ดีควรมีหน่วยงานกลางซึ่งให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการวางระบบเพื่อกระตุ้นระบบการเรียนให้สอดคล้องกับการแข่งขัน

“ ขณะเดียวกันต้องมีการปลูกฝังให้คนรุ่นใหม่ตระหนักถึงการทำงานของตนที่จะช่วยให้ประเทศชาติมีความมั่นคงและเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลอย่างสิงคโปร์ ญี่ปุ่น เกาหลี ถึงแม้อาจจะขายกาแฟสดแต่ก็เป็นเหมือนกลามเนื้อหนึ่งของร่างกายที่ทำให้ประเทศเข้มแข็ง ต่างจากเด็กไทยที่พอจบมาจะมองแค่ว่าเราจะได้เงินเดือนเท่าไร”

ยิ่งในปี 2558 ไทยจะเข้าร่วมเสรีประชาคมอาเซียน
ซึ่งจะทำให้แรงงานคุณภาพในไทยหลังไหลไปทำงานในประเทศที่มีศักยภาพมากกว่าเพิ่มมากขึ้น
เนื่องจากแรงงานของไทยถือว่าเป็นแรงงานราคาถูกกว่าการที่ประเทศเหล่านั้นจะจ้างประชากรของตนในราคาแพง
ยิ่งส่งผลอย่างมากต่อการพัฒนาประเทศของไทย
และจะทำให้แรงงานต่างดาวเข้ามาในไทยมากขึ้นเพราะขาดแรงงานในประเทศ
ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าห่วงเนื่องจากปัจจุบันแรงงานคุณภาพในประเทศก็มีน้อยอยู่แล้ว

ปัญหาแรงงานเป็นอีกสิ่งที่มีรัฐต้องเร่งให้ความสำคัญเพราะทุกวันนี้เราไม่ได้แข่งขันกันแค่ในประเทศ
แต่ต้องแข่งขันกับทั่วโลก
ยิ่งพื้นฐานการศึกษาไม่ตอบโจทย์ตลาดแรงงานคนที่เพิ่งจบยิ่งแคว้งในภาวะใบปริญญาแลนด์ลอร์ด.

เตรียมตัวเองก่อนทำงาน

1. ช่วงที่เรียนควรเข้าร่วมกิจกรรมทั้งภายในและภายนอก
และควรทำงานพาร์ทไทม์เพราะสามารถรอกไนไปสมัครงานได้
เนื่องจากนายจ้างปัจจุบันกลัวคนที่ไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงและไม่ยอมรับความกดดัน
ซึ่งการผานงานเหล่านี้ถือเป็นเรื่องดีสำหรับองค์กร

2. ควรมีความรู้ด้านภาษาและคอมพิวเตอร์

3.
ถ้ายังเรียนไม่จบควรเข้าไปเปิดดูเว็บไซต์สมัครงานเพื่อดูคุณสมบัติงานที่ตนเองอยากทำหรือดูตำแหน่งงานใดที่มีรองรับ เพื่อจะได้เตรียมตัวเองและหาที่ฝึกอบรมเพิ่มก่อนเขาไปสมัครงานจริง

ทีมาว่าไรดี หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

ขอบคุณที่มาจาก [เดลินิวส์](#)